Ч. 238. Неділя 21 жовтня (3 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациі. — З славяньских земель. — Справа Ґенерального страйку у Франциі.)

Нині має відбути ся в Берні моравскім засіданє комітету виконуючого молодочеокої партиї на Мораві. На дневнім порядку єсть справа угоди на Мораві. — Bohemia доносить з Відня: Обструкцийних погроз Чехів не треба брати поважно. Треба в них відшайти укриті цілі. Утраквістичний університет на Мораві, то тепер головне жаданє Чехів, котрого др Кербер не виповнить, бо не може. Резек заповів, що появить ся в палаті по першім читаню буджету. Треба надіяти ся, що Чехи підуть за примірем свого міністра, аби придбати умірешною політикою то, чого ніколи не осягнуть дорогою вказаною їм провідником пос. Крамаржем. — На понеділковім засіданю палати послів будуть промавляти між иншими пос. Вольф, Аксман і Праде. Послідний відповість на обструкцийну політику Крамаржа.

Сойм хорватский як би умисне скликано всего на два дні, щоби вибрати 40 делеґатів до Будапештеньского сойму. Бан очевидно побоював ся неприятної для правительства дискусиї в голосній справі інститута сьв. Єроніма в Римі, відчитав зараз по довершенім виборі делеґатів рескрипт королівский, розвязуючий сойм і назначуючий 14-дневний речинець для нових виборів, котрі і відбудуть ся в днях 6, 7, 8 і 9 падолиста. Все те впало на Хорватів несподівано як грім із погідного неба. Коротким виборчим речинцем віднято опозициї можність успішної аґітациї, а правительство як би вже обезпечило для себе більшість і в будучім соймі. Дневники всіх напрямів забрали ся до горячої праці, поясняючи стан річи виборцям і заклипаючи на любов вітчини до згоди. Окликом независимих кандидатів буде: фінансова независимість від Угорщини, свобода праси і загальне право голосованя. А що загальне невдоволенє з теперішного бана Гедерварого дійшло до високої степени, то такий оклик став ся популярним. О Реці як би й забув бан при розписаню виборів. Після угоди, має Река висилати двох послів до хорватского сойму. Дотепер повідомляв все бан раду міску, та мадярско-італіяньска рада не зважала ніколи на се; тому тепер навіть не візвано її до вибору двох послів, бо Мадяри уважають Реку за свою і не зважають на ніякі услівя угоди. — І Дальматия починає думати о собі. Дня 17. жовтня відбув ся в Задарі з'їзд всіх начальників громад, і рішено поступати солідарно під окликом хорватским, а по поводу надужить італіяньских, жадати від сойму, щоби так сойм, як і виділ краєвий урядували не в Задарі, а в якім другім місті, приміром в Спліті, положенім в середині Дальматиї. — В Празі мають відбути ся доповняючі вибори одної третини членів ради міскої. Кромі компромісової лісти сполучених Старочехів і Молодочехів, вигринула ліста нової, третої ческої партиї, а окликами в тім суперництві не язикові і національні питаня, а справи каналізациї, асанациї, і ин. — В Словаччині зібрали ся були нововибрані посли перед відкритем угорского сойму в Турчаньскім сьв. Мартині, порозуміти ся в справі солідарного поступованя. Провідником вибрано ліптавского посла дра Рузяка. З тої нагоди уряджено пир, в котрім взяло участь більше число словацких патріотів, і піднесено гадку перенести видавництво одного з дневників до Будапешту збо таки заложити там новий словацкий орґан.

Як ми вже послідними днями доносили, грозить Франциї загальний страйк робітників, коли правительство не предложить парляментови проєкту о робітничих емеритурах, о мінімум платні і о осьмогодинній праці. Такі проєкти суть вже в роботі і лише сторони не можуть на них згодити ся. Социялістам не сподобав ся проєкт правительства, они не хочуть до фонду емеритального доплачувати по 5, 10 і 15 сантимів денно; не годять ся, щоби емеритуру признавано аж 65-літним і старшим, а домагають ся, щоби робітники нічого не доплачували, а по 25-літній праци вже мали право до емеритури; значить пересічно в 43-ім році житя. Заходять тут, як видно великі різниці. Правительство могло би принєволити фабрикантів, щоби за робітників вкладки платили, могло би затягненєм позички утворити такий фонд емеритальний і хоть-би на якийсь час заспокоїти невдоволених; але не може оно згодитись на мінімальну платню, ані на 8 годинний день праці, бо в такім разі одні фабриканти збанкротували би, а другі винеслись би за границю. Тому то й міністер робіт публичних Боден, хоч сам социяліст, зазначив в комісиї парляментарній, що лише в справі еме-

---

24)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА XI.,

в котрій бесіда о бурливій конференциї і як Васонжек доказав хорошій Малці, що женщина без мужа значить тільки, що муха.

(Дальше.)

То обід має бути дорогий? — спитала панна Ґертруда.

— О скілько можна.

— Може пан брат буде ласкавий зарядити.

— Здаю ся цілком на тебе.

— Дякую за довірє і добраніч.

Тітка Ґертруда обернула ся до дверий.

— Як? — скрикнув за нею пан Яцко — ти навіть не цікава знати, хто буде?

— Я гадаю, що то тайна.

— Для тебе тайна, Ґертрудо? — сказав з докором в голосі.

— Чи можу я знати, що брат гадає?

— Сідай-но, пані сестро. Отже має приїхати Рожаньский?

— Хтож то такий?

— Не знаєш єго з виду? Наш сусід.

— Отже то для него?

— Так.

— Для него? — повторила з обуренєм,

— Кажу-ж, що так.

— А, пане брате, того я по тобі не сподівала ся.

— Що?

— Щоби я мала для него варити якісь вибагливі обіди, віддавати єму почести? Я? Перепрашаю дуже, але то за богато чести для мене.

— Сестро....

— Так. Повтаряю, за богато чести. Нехай радить Войтіхова, я від'їзджаю!

— Не розумію, що сестру так обурює?

— Певне. Може брат ладить ся єму віддати Софійку?

— Чомуж би ні?

— Віддай, ти отець, маєш право, але я на то не буду глядіти, не хочу і не буду! Не на те я тобі дочки виховала, щоби їх змарнувати, не на то привязалась я до тих дітий. Ні. Нині бачу, що.... Ні, я на то не можу дивити ся і бути тут, у тебе, не можу. Від'їзджу, прошу о коні на завтра, а коли мені брат не дасть, винайму у селянина.

Посесор вхопив ся за голову.

— Жінко! — сказав — схамени ся, що я тобі завинив? Що хочеш робити?

— Ти провинив ся супротив рідної дитини, а що я хочу робити, то я вже сказала. Хочу від'їхати, осісти де в місточку і кождого дня ходити до церкви молити ся, аби Господь Бог вернув братови розум.

— Отже то таке з бабами!

— З дідами гірше, брате. Баба має хоч серце — чує, а ви носите в грудях камені.... Слова сказати не можна. Так хочу і так має бути. Хоче віддати найліпшу дитину за якогось жебрака, і ані єму не витолкуєш!

— Перепрашаю, не є він знов такий жебрак, як тобі здає ся.

— А щож є?

— Молодий чоловік, досить заможний.

— А то від коли?

— Від недавна. Саме говорили мені жиди, що дрібні довги, які мав, поплатив всі до чиста, і що незабаром, за кілька місяців, має дістати значну спадщину.

— Прошу!

— Крім того мусить пані сестра знати, що він має заможного а бездітного дядя, по котрім цілком певно унаслідить колись маєток.

— Ну, ну, але що більше?

— Чи ще мало?

— Не лише мало, але нічо!

— Однакож довідую ся, що вже кілька разів виїздив, і що глядає якоїсь посілости, хоче купити, а посесию хоче відступити кому иншому. Чоловік хороший, може сподобати ся, добре вихований, і не чути, щоби гуляв.

Тітка Ґертруда злобно усьміхнула ся.

— Пане брате, — сказала, — дивую ся.

— Чого дивуєш ся?

— Що ти такий легковірний....

— Я знаю з доброго жерела.

— Від кого?

— Від жидів, а они всьо знають.

— Але що знаєш? Що? Що поплатив довги? Чомуж ти, пане брате своїх не поплатив?

— Для тої простої причини, що я їх не мав.

ритальній можна би увзглядпити бажаня робітників. В наслідок такої заяви міністра социялісти відрекли ся єго, а їх комітет виконуючий видав відозву до робітничого загалу, в котрій єсть виразний натяк, що в потребі ужиє ся навіть насильних средств, а округ Ст.-Етієн, де є богато копалень і гут, вже нині став ся видовищем діяльности того комітету, що виступає яко робітниче правительство. Комітет закупив за 50.000 франків карабінів і револьверів, проданих військовою інтендантурою на лицитациї. Правительство приказало тепер префектам вишукати те оружє у робітників і конфіскувати.

Новинки.

Львів дня 2-го падолиста 1901.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Жовкві з групи сільских громад, розписала Президия Намістництва на день 10-го грудня 1901.

— **Докторат технічних наук.** З початком сего року шкільного увійшло в житє розпорядженє міністерства просьвіти в справі докторату в технічних висших школах і вже є перші зголошеня до ригорозів. Найважнїйша постанова в зарядженю міністра просьвіти є тая, що кандидат, предкладаючи докторску дисертацию, має потвердити присягою, що се его самостійна робота. Дальше, що дисертация мусить бути написана в викладовій мові технічної висшої школи. В виїмкових случаях має рішати колегія професорів, однак её ухвали зависимі від одобреня міністерством просьвіти. Формулка обіту кандидата при промоциї така: „Обіцюю торжественно, що я повагу технічної висшої школи, котра наділила мене академічним степенем доктора технічних наук, буду завсігди високо держати і все старати ся буду після найлучших моїх сил дбати о розвій наук технічних“.

— **Почетне горожаньство** надало місто Янів коло Львова городецкому старості п. Володиславови Федоровичеви.

— **З Бережан** пишуть до „Діла“: Наші селяни уміють щадити, але гроші з користию льокувати ще не навчили ся. Все ще практикує ся у них переважно переховок ощадностий, гроший, на домовий прожиток не призначених, в скринях на споді під шматєм. На доказ того позваляю собі навести нагий факт, який недавно тому лучив ся при пожежи в селї П. Коли хата одного маючого селянина згоріла, а сторожа огнева горючу скриню встигла ще винести на двір і облявши её водою відважила віко в присутности господаря, щоби охоронити зміст скринї від тлїючого елементу, вийшов при тій манїпуляциї на яву з верху скринї звиток самих банкнотів в пятках і десятках, а спорий собі, на яких 6.000 корон. Господар, з переляку о можливу крадіж, вхопив звиток в руку і почвалав з банкнотами в поле, щоби відай провірити в самотнім місци, чи не хибує чого, а покинув сувої полотна і коралї жінцї. То факт. — Час би вже супротиставити якесь переконуюче, реальне а успішне средство против такого марнотратства, бо кілько то селяньских гроший паперових або миши або огонь нищать? На мою, впрочім не міродатну гадку, було би вказане, щоби передовсїм агенткї асекурацийного товариства „Дністер“ а потім рускі повітові каси позичкові, до котрих наші люди в потребі з довірем горнуть ся, принукували переконуючо людий з села, аби они свої ощадности несли до огнетревалих кас, де есть безпечність і процент. Проспекти табелярні, виказуючі відсотки і користи льокованя капіталиків, на яких стане нас, впрочім бідного народу, могли би товариства краєві, як „Союз“ і „Дністер“ в брошурках описані вислати на повіти до обділеня ними „невірних Томів“.

— **Щастє в нещастю** стрітило панну Р. З., коли вчера о $9^1/_2$ годинї вечером в самоубийчім намірі скочила на подвірє з галериї II-го поверха каменицї при ул. Сикстускій у Львові. Саме в тій хвилї, як панна З. летіла долів по смерть серед нічної пітьми, на подвірю йшов бляхарский хлопець Иосиф К. з сїнником на голові, котрий ніс з пивницї до робітнї і мав на нїм ночувати. Однак доля иначше судила. Панна З. упала на сїнник і крім дрібки страху вийшла цїло. Гірше вийшов хлопець, бо потовк ся і зломав собі ніс. По осмотреню хлопця лїкарем, пп. З. примістили его у себе і заопікували ся ним, аж доки поверне до здоровля. Причиною наміреного самоубийства панни З. мало бути увязненє её любовника Оттона Ріхтера фон Франкль, котрий грав ролю великого пана, голосив, що є сином банкира з Відня, — а був великим злодїєм, звістним вже з давна у Львові і називав ся Французом.

— **Рада надзираюча Тов. взаїмних обезпечень „Дністер“** рішила на засїданю дня 29-ого жовтня с. р. призначити суму 880 корон з доходу від обезпечень житєвих, поданих через „Дністер“, на публичні добродійні цїли рускі, і суму ту розділила, як слїдує; 1. Руск. Тов. педагогічному у Львові, на удержанє школи виділової женьскої 200 корон; на кошти курсів науки руского язика 100 кор. разом 300 кор.; 2) Бурсї руского Тов. педагогічного у Львові 150 кор.; 3) Бурсї ремісничій у Львові 100 кор.; 4) Бурсї Тов. педагогіч. в Станиславові 130 кор.; 5) 2 церквам на будову: церкві в Яворі, пов. Турка 50 кор., церкві в Новоселицї, пов. Долина 50 кор. разом 100 корон. 6) Тов. „Львівский Боян“, з нагоди ювилею, на видавництво 100 корон. — Разом 880 корон. Подаючи се з приятностию до публичної відомости, звертаємо заразом увагу, що всї Русини: сьвященики, учителї, урядники і селяни, повинні обезпечати ся на житє тілько через „Дністер“, бо дохід з тих обезпечень обертає „Дністер“ в части на фонд емер. урядників, а в части на публичні рускі цїли. Натомість від обезпечень поданих з поминенем „Дністра“ і его агентів, не мають рускі товариства і інституциї ніякого доходу.

— **Перепуджені.** Яков Фельзен, агент торговельний, мешкаючий при ул. Сонїчній ч. 7 у Львові, дав знати оногди вечером около 7-ої год., що хтось дуже небезпечного збитка зробив его жінцї. В хвили, коли Фельзенова була в гостинї у своєї сусїдки, панї Ахт, увійшов хтось до помешканя панї Ахт перебраний „за смерть“. Страх той був босий, мав на собі довге простирало, ноги з гори мав закриті папером, а цїле лице замащене мукою. Жінки так перепудили ся „смерти“, що наробили страшенного крику; але й „смерть“ перепудила ся, бо втекла. Пан Фельзен підозріває о ту „небезпечну“ смерть служницю одної з льокаторок в каменици, з котрою панї Ахт і жінка п. Фельзена жиють на воєнній стопі. Підозріне своє опирає п. Фельзен на слїдуючих основах. Перепуджені жінки наробили такого крику, що позбігали ся люди з цїлої каменицї, лиш від згаданої льокаторки нїхто не вибіг; противно, панї Ахт виділа крізь вікно, як тота льокаторка зі своєю служницею сміяли ся так, що аж за боки ловили ся. — Як розсудила полїция справу, покищо не знати.

— **Самоубийство** В Кракові відобрав собі житє в четвер Кароль Зайфарт зі Львова. Скочив

— А він поплатив длятого, що їх мав. А чи поплатив, то ще велике питанє. Отже одно знаємо на певно, що уміє робити довги; о тім я вже давно чула. Щож більше знаємо? Що має дістати спадщину. Тимчасом ще её не дістав. Має дальше одержати колись і спадщину по дядю, тимчасом дядьо жиє, а маєток, як який має, може записати кому иншому. Хоче купити посїлість....

— Чи і тому сестра не вірить?

— Противно, в то одно вірю.

— Ну, хоч то....

— А вірю длятого, бо знаю, що віно панни Софиї Борецкої вистане на купно невеличкої посїлости. Не буде то паньска посїлість, але фільварочок. Отже вірю, що пан посесор з Затраченця волів би сидїти на власній земли і не платити рат чиншу, що, о скілько знаю, для него досить тяжко.

— Звідкиж сестра може знати?

— Знаю касиєра. І ще в одно вірю — додала, дивлячи ся злобно на брата.

— В щож такого?

— Може буде волів залицяти ся до Софійки, як до тої своєї жидівки в Чорнім болотї.

Пан Борецкий зірвав ся з крісла дуже обурений.

— Які ти дурницї виговорюєш, панї сестро?

— Щиру правду.

— Хиба бабскі сплетнї.

— Отже нехай будуть сплетнї. Добре кажеш, то сплетнї, котрі цїлий сьвіт на власні очи видить і на власні уши чує. Твій хороший жених три і чотири рази на тиждень буває в Чорнім болотї „під Зеленим лебедем“.

— У Малки?

— А так. Хороша, дуже хороша жидівочка....

— Хороша, але то нїчого не доказує. Атже і я там буваю.

— Буваєш, пане брате, кілька разів до року; коли маєш полагодити орудку, але не пересиджуєш годинами, не залицяєш ся, гроший не тратиш, так як тамтой пан.

— Чи то можливе? Я не чув, аби він мав так робити.

— Вірю, цїлком вірю; ти чоловік запрацьований, мало з ким вдаєш ся, мало з ким розмавляєм, але я знаю добре, що діє ся. Буваю в Чорнім болотї майже кождого тижня, а від людий так як ти не утїкаю. Кажеш, що женщини люблять сплетнї; не перечу тому і я люблю сплетнї, бо в них є богато правди, а хто знає, що люди говорять, той уникне нераз богато прикростий.

— Гм! Дивні річи оповідає менї панї сестра, дуже дивні. Буду провірювати, вивідаю ся, але своєю дорогою, бачиш сестричко, я его на недїлю запросив. Ми стрітили ся в місті, так якось зложило ся. Тепер в ніякий спосіб не лицює відпрошувати.

— Боже борони!

— Отже?

— Щож маю дїяти? Дам обід, якого собі желаєш, добрий обід, а навіть, як то конечне то й паньский, але прошу тебе, брате....

— Що?

— Не надто близько, не надто ніжно, дай єму пізнати, що знакомість знакомостию, а....

— Вже я буду знати, як з ним поводити ся, хоч ще не вірю в то, що о нїм говорять. Такий гладкий хлопець, такий здає ся розумний.

— Як хочеш, можеш вірити, або нї; з часом пересьвідчиш ся, що я правду кажу.

Нїчо так скоро не розходить ся, як добре пущена сплетня.

О маєтку Рожаньского оповідано чудеса, а чим більше вість віддалювала ся від Чорного болота, тим спадщина, яку будьто молодий чоловік мав одержати, видавала ся більшою. На границї повіта наросла до сто тисячів, а в сусїднім досягала майже міліона. Найревнїйшим розповідачем тої байки був Мойсьо Фіш у своїй власній особі. Кого лиш видів, кого стрітив, хлопа чи жида, чи якого посесора, всїм оповідав о незвичайних богатствах Рожаньского.

Нїхто так не бажав, щоби Рожаньский оженив ся, як Мойсьо; нїхто єму так хорошої панни, так великого віна не желав, як Мойсьо, той Мойсьо, чоловік заголюканий і заразом учений, котрий не повинен був займати ся такими дурницями, як женитьба якогось там пурица з Затраченця. Але Мойсьо уявляв собі, що з хвилею, коли прийде до того вінчаня, настане в домі „під Зеленим лебедем“ цїлковитий спокій, а хороша Малка перестане висиджувати перед зеркалом і приглядати ся своїм чорним очам, своїм червоним устам і свому рівному носови.

— Пане Валентий — говорив Мойсьо до Васонжка, наливаючи єму пиво, — він тепер є пан, на цїлу губу пан...

— А твоїй Малцї радість — замітив злобно шляхтич.

— Яка має її бути радість з того, що хто має? Нехай она має, то утїшить ся.

— Ну, ну, нехай-но лиш Рожаньский дістане який такий гріш, то і її щось капне.

— За що?

— За хороші очи.

Мойсьо почервонїв на лици і здвигнув плечима.

— Що пана Валентого обходять чужі очи? Пильнуйте лїпше, аби вам при якій бійцї в коршмі, не натоптав хто на око.

— Ей, жиде! — крикнув грізно Валентий — не говори за богато.

— Заплатіть-но за пиво.

— Заплачу, як випю і ще одну фляшку

до Висли з моста в Подгуржи і утонув. З ратунком не можна було поспішити, бо нігде близько не було лодки.

— Пауки перед судом. З Тернополя доносять, що там на днях розпічне ся великий процес против лихварів з Заліщик: Копа, Ляма, Горнїга і кільканайцятьох инших. Сї пауки закидали свої сїти на офіцирів і брали по 1000%.

— Небезпечний барон. Львівска полиция арештувала оногди небезпечного дурисьвіта молодого жидика Оттона Францоза, котрий прибравши титул барона Франсон Франкля проживав по перворядних готелях і там обкрадав других льокаторів а рівночасно вишукував собі богаті дівчата, з котрими обіцював женити ся. Францоз служив свого часу у войску у Львові, а відтак перебував у Відни. У Львові мешкав в готели Жоржа і підізрінє на него впало через то, що кілько разів він появив ся в готели, то були зараз крадежі, коли же виїхав, то й крадежі не було. В Grand-Hôtel у Львові вимантив він від посесора того готелю Шілїнґа 360 К. в той спосіб, що сказав, що єму така сума пропала, а Шіллїнґ, щоби не скомпромітувати готелю, заплатив. При арештованім знайдено також фальшиві векслї на 1920 К. Крім того показало ся, що Францоз стояв в якихсь зносинах з дамою, котра помагала єму більшими сумами.

— В сьвіт вибрав ся канонїр Омелян Чепита, що служив у „пана лейтмана", забравши свому панови з бюрка 200 К. Опісля пішов до купця Арона Дістлєра, лишив єму весь свій мундур войсковий разом з тесаком і чаком, а за то перебрав ся по цивільному та повандрував.

— Страшною смертию з вини матери згинула в Городенцї дня 21 жовтня 7-лїтна дитина. Жидівка Гїнда Фухер чесала свою 7-лїтну доньку і покропила волосє нафтою (здаєсь дитину мусїла була присісти нужда). Незадовго по тім післала доньку зі сьвічкою до пивниці. Нараз заняла ся від поломіня сьвічки голова нещасливої дитини. Перепуджена мати не могучи угасити огню вибігла на улицю і стала кликати людий на поміч. Коли по хвили вбігла з людьми назад до хати, голова нещасливої дитини була вже майже цїлком спалена. Прикликаний лїкар міг лиш перекопати ся, що для смертельної пораненої нема вже ратунку і подав лиш поміч матери, котра ратуючи дитину попекла собі страшенно руки.

Господарство, промисли і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Обмеженя в приниманю, заладованю і виладованю товарів. По причині незвичайно сильного руху товарового, заводжує ся з застереженем додаткового потвердження через ц. к. міністерство зелїзниць з днем 1 падолиста с. р. обмеженя заподані в §. 55 уст. 1 і 2 і в §. 69 уст. 7 реґуляміну руху, на всїх в Галичинї і Буковинї лежачих шляхах ц. к. австр. зелїзниць державних як і на всїх шляхах зелїзниць приватних, на котрих ц. к. зелїзниця держ. провадить рух а іменно:

Посилки і товари буде ся принимати тільки тогди, наколи надавець виразно осьвідчить, що наданий товар може бути зложений на разі на склад аж до можливої висилки.

Товари буде принимати ся лиш о стілько, о скілько поміститись зможуть в складах зелїзничих.

Час заладованя і виладованя обмежає ся для товарів, котрі самі сторони мають заладувати і виладувати, до 6 годин денних.

Години деннї числить ся від 8 рано до 6 вечером. Наколи би в поданім речинци згаданих товарів не заладовано, або не виладовано, може се заряд зелїзничий учинити на кошт інтересованих сторін.

— Рух товаровий поміж стацнєю Іллъово transito а Галичиною і Буковиною через Границю і Варшаву. З днем 1 грудня 1901 увійде в житє нова тарифа для перевозу збіжа, овочів стручкових, насіня олїйного, продуктів млинарских, отрубів і макухів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 падолиста. Трансвальский посол Лейдс надіслав на руки Шенерера телеграму з Брукселї з подякою за поставлене внесеня в справі інтервенциї Австро-Угорщини в полудневo-африканьскій війнї.

Льондон 2 падолиста. Кічнер доносить з Преториї: Полковник Кекевич захопив табор Бурів коло Рустенбурґа і взяв 79 людий, а між ними команданта Кльопера до неволї.

Ґлезґо 2 падолиста. Як урядово доносять, занедужало в однім з тутешних готелїв чотирох служачих на джуму. Готель сейчас замкнено а недужих ізольовано.

Відень 2 падолиста. Правительство не наміряє засновати повного італїяньского університету, натомість готово оно завести рівнорядні італїяньскі виклади на университетї в Інсбруцї.

Льондон 2 падолиста. Тутешні часописи заперечують вістям про недугу короля Едварда.

Надіслане.

— (Віденьске товариство огрійниці і добродїйности). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродїйности лише з найбільшим напруженем може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремлєне того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєне льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягнєнє відбудє ся дня 16 січня 1902.

велю собі дати. Щож ти собі гадаєш, що Васонжек гроший не має?

— Я нічого не гадаю; я хочу дістати за пиво.

Васонжек добув з кишенї жменю мідяків і кинув на стіл.

— Знай пана по холєвах! — крикнув.

— Діраві...

— Твоя губа дірава! Ти страшно згордів, Мойсьо, а може ти виграв головний льос на льотериї? Ну, але жарт жартом, кількож виносить та спадщина?

— Чия?

— А того посесора з Затраченця?

— Богато, пане Валентий, дуже богато! Я хотів би мати такий маєток!

— Десять тисячів, двайцять?

— Кажуть, що сто.

— Ого! Сто тисячів? Байки, пресьвітлий суде. Легко то вимовити, але мати в кишени — тяжко.

— Він має.

— То лайдак щасливий!

— Чому він має бути лайдак. Коли чоловік має сто тисячів маєтку, то цїлком не єсть лайдак і не може бути лайдак.

— А то чому?

— Бо є великий пан...

Васонжек подумав над тим, випив душком склянку і сказав:

— Правда, сто тисячів має своє значінє.

— І ще яке значінє! — додав Мойсьо.

— І що то все упаде на такого, що не потребує.

Що би пан Валентий зробив, як би мав сто тисячів — спитав жид.

— Що би я зробив? Вже я знавби, що робити.

— Але що?

— Насамперед спроцесуввавби Кобілку до послїдної нитки, щоби на остатного діда зійшов в однім роцї.

— Ну, ну, то вже є добрий інтерес, але на то не треба сто тисячів.

— Друге, запізвав би Зимновольских хлопів о пасовиска і вигін, що колись до нас належав і спроцесував би їх також до нитки, а потім купив би собі фільварок і.... або я знаю, може два фільварки. А ви, Мойсьо, що з такими грішми зробилиб?

— Надумав би ся, а може викупив би оковиту в цїлій околици, а відтак підніс би цїну.

Ту розмову чула Малка, війшла до компати і сказала:

— Не викупуй так зараз, прошу тебе, Мойсьо, бо я завтра посилаю по оковиту.

Шляхтич розсьміяв ся.

— Видиш, Мойсьо, ще сто тисячів не маєш, а вже тобі жінка не позваляє робити з ними, що хочеш.

— Противно, я єму позваляю — сказала хороша купчиха — тепер позваляю єму, нехай робить що хоче.

— А якби мав?

— Нехай має, я єму желаю.

— Але як би мав справдї?

— Увидїлиб ми. Знаєте, пане Валентий, що муж не повинен нїчого робити без жінки.

— А я все роблю інтереси сам.

— Тому то вам, пане Валентий, не добре на сьвітї.

— І зле менї не є.

— Все не так добре, як могло би бути, колиби пан Валентий слухав жінки.

— Ага! Жінка знає ся на праві!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).